

Comunicat de premsa

La competitivitat i la cohesió social, principals reptes pel creixement de l'economia catalana

L'eix 2 del 3r Congrés d'Economia i Empresa de Catalunya organitzat pel Col·legi d'Economistes de Catalunya (CEC) centrat en el potencial de l'economia catalana des d'una visió macroeconòmica destaca que la productivitat és molt a prop d'incorporar els fruits de les recents onades d'innovació tecnològica i que aquesta tornarà als nivells de creixement dels grans booms dels períodes 1945-1973 i 1995-2007.

Barcelona, 18 d'Abril de 2018.- Aquesta tarda ha tingut lloc al Col·legi d'Economistes de Catalunya (CEC) l'acte central de l'eix 2 del 3r Congrés d'Economia i Empresa organitzat pel CEC sobre "Potencial de l'economia catalana. Visió macroeconòmica", el qual ha estat presentat per la directora d'Anàlisi Econòmica del Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda de la Generalitat de Catalunya **Natàlia Mas**. Mas ha afirmat que "l'economia catalana ha patit una sacsejada arran de la crisi política però l'ha aguantat bé gràcies als seus actius i les seves potencialitats".

El professor de la Universitat Pompeu Fabra i director de l'Escola Superior de Comerç Internacional **Xavier Cuadras** ha presentat les conclusions de l'eix 2 del Congrés. Cuadras ha explicat que dues de les contribucions giren al voltant de **la relació del marc institucional i els processos de desenvolupament econòmic i l'organització política dels estats**. D'una banda s'indica que l'aparició d'institucions de tipus parlamentari és un procés polític de naturalesa endògena que es produeix al mateix temps que el fenomen del creixement econòmic i que ve causat, en darrera instància, pels processos de creació de ciutats i les condicions favorables per al desenvolupament d'innovacions tecnològiques a les aglomeracions urbanes. Una altra ponència ha presentat un estudi conjunt de tres investigadors del Centre de Recerca en Economia Internacional de la Universitat Pompeu Fabra que conclou que en un període (1914-2015) en què el nombre de països s'ha multiplicat per quatre, el percentatge del PIB que representa el comerç internacional també ho ha fet, i que això ha estat possible a través de la creació d'organismes supragovernamentals que han vetllat per permetre la globalització de l'economia. A la vegada, les unitats "estatals" han esdevingut més petites i més properes a la gent per gestionar els serveis al ciutadà, l'economia i la cura del medi ambient. L'estudi conclou que, en el context del segle XXI, la creació de fronteres no alteraria la internacionalització de l'economia.

El segon grup de contribucions fa un balanç de l'economia catalana en el seu camí per aconseguir els objectius relacionats amb el **creixement inclusiu**. En primer lloc, s'examina els canvis més significatius de l'economia catalana els darrers anys i avança alguns dels seus principals reptes de futur. Aquest article destaca l'augment que s'observa de l'ocupació neta en serveis intensius en coneixement, fet que mostra l'aposta de les empreses catalanes cap a un model ocupacional de major qualitat, que és la clau de futur per a una millora de la productivitat i, en definitiva, per a un model econòmic més sostenible. En segon lloc, s'analiza l'evolució de la productivitat de l'economia catalana des de l'any 2000 distingint dos subperíodes molt diferents. Fins l'any 2009, la productivitat va evolucionar de manera molt desfavorable, en bona part com a resultat d'un patró d'inversió molt esbiaixat en favor del sector immobiliari. A partir d'aquest any, però, el creixement de la productivitat ha estat notable i l'autor, tot i

que reconeix que seria prematur arribar a conclusions definitives, apunta que això pot ser un indicati del sorgiment d'un nou patró de creixement més saludable de l'economia catalana. A més, s'aborda un tema molt relacionat amb l'anterior, com és el de la posició competitiva internacional de l'economia catalana, específicament des del punt de vista de la seva activitat exportadora i subratllen que la complexitat de les exportacions catalanes és significativa i superior a la de les exportacions espanyoles, tot i que manté importants marges de millora. A més, s'analitza l'evolució de la quota de mercat de les exportacions catalanes a nivell mundial al llarg dels anys 2000-2016. Vilalta destaca que, tot i la irrupció amb força de la Xina i altres economies emergents, Catalunya manté la seva quota comercial. També s'apunta que reforçar la diversificació i el dinamisme de les exportacions de més valor afegit són estratègies cabdals per al futur de l'economia catalana.

Un altre article apunta que, malgrat que els indicadors de pobresa i desigualtat a Catalunya hagin millorat els darrers anys, les repercussions negatives de la recessió encara són profundes, amb l'existència de col·lectius especialment vulnerables a la pobresa, com ara els menors de 16 anys, les llars monoparentals, els immigrants i els aturats de llarga durada. Dos treballs més, amb un focus més especialitzat, aborden també la qüestió de la cohesió social. En primer lloc, s'aprofundeix en la problemàtica de la pobresa femenina afirmant que no es podrà disminuir el risc de pobresa a Catalunya sense prendre mesures concretes per reduir la pobresa femenina. Un altre treball conclou que l'impacte del lloguer imputat (estimació sobre els guanys que obtenen les famílies pel fet de disposar d'habitatge propi i/o d'habitatge social) millora els indicadors de desigualtat a Catalunya i que la taxa de risc de pobresa després d'aplicar lloguers imputats baixa pel conjunt de la població.

En relació als **reptes de present i futur de l'economia catalana**, s'analitza l'impacte potencial de la quarta revolució industrial sobre el mercat laboral català i estima que entre un 35 i un 47 per cent dels treballadors de l'economia catalana actualment tenen una professió amb risc d'automatització elevat. En paral·lel, l'anàlisi dels elevats nivells d'endeutament de les comunitats autònomes espanyoles és el principal focus d'atenció d'una altra contribució, que assenyalava la necessitat d'emprendre mesures per garantir una trajectòria sostenible del deute i millorar la capacitat de resposta davant d'eventuals xocs negatius. Un altre article planteja que el superàvit comercial de l'economia catalana ve causat, almenys en part, per la necessitat de finançar la transferència fiscal negativa i recurrent que implica l'actual configuració de les relacions fiscals entre Catalunya i l'Administració central de l'Estat.

En darrer terme es troben els articles que centren la seva contribució en l'anàlisi de **propostes de reforma estructural i de política econòmica** que permetin millorar la competitivitat i la cohesió social de l'economia catalana. D'una banda s'advoca per introduir una important dosi de flexibilitat al mercat laboral, al mateix temps que s'ofereix una xarxa de seguretat al treballador més forta que l'actual i que ha de protegir el treballador, no el lloc de treball. En aquest sentit, es posa com exemple el reconegut model danès de "flexiseguretat", un model basat en la concertació social, on empreses i sindicats estan empoderats per anar adaptant el marc de relacions laborals amb l'objectiu de promoure la competitivitat de les empreses i mantenir la cohesió social. D'altra banda, un altre treball analitza les funcions i l'organització interna dels organismes de defensa i promoció de la competència, centrant bona part de l'atenció en l'Autoritat Catalana de la Competència (ACCO).

L'acte també ha comptat amb un debat moderat per l'economista en cap de CaixaBank **Enric Fernández** i en el qual han participat el professor de la Universitat Pompeu Fabra i director del Centre de Recerca en Economia Internacional **Jaume Ventura**, la subdirectora d'Anàlisi Econòmica del Departament de la Vicepresidència i

d'Economia i Hisenda de la Generalitat de Catalunya **Àngela Fernández**, l'economista sènior de CaixaBank Research **Judit Montoriol** i el secretari general del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies de la Generalitat de Catalunya **Josep Ginesta**. Els diversos participants han arribat a la conclusió que la competitivitat i la cohesió social són els principals reptes pel creixement de l'economia catalana.

El **Col·legi d'Economistes de Catalunya** organitza el 3r Congrés d'Economia i Empresa de Catalunya amb el lema "Cap a un model eficient i equitatiu" plantejat com un procés continuat, participatiu i obert a tothom amb una presentació final de conclusions el 17 de maig del 2018 al Palau de Congressos de Barcelona.

<http://congres2018.coleconomistes.cat/>

El Col·legi d'Economistes de Catalunya, que compta amb més de 8.000 col·legiats i més de 2.000 societats i despatxos vinculats dedicats professionalment a les diferents vessants de l'economia i l'empresa, està considerat com una institució que, a través de l'organització d'activitats i serveis molt diversos, es configura com un centre de formació i reciclatge dels professionals i com un fòrum d'opinió obert a la societat en general.

Per a més informació:

Gabinet de premsa 3r Congrés d'Economia i Empresa de Catalunya

Víctor Bottini (679983346) i Clara Bassols (673153645)

premsa@congres2018.coleconomistes.cat